

PROF. INV.PRIMAR. MARIAN GINA MARIANA
SCOALA GIM. „GH.LAZĂR„-ZALĂU

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

Motto:

"Orice om primește două feluri de educație: una dată de alții și alta, mult mai importantă, pe care și-o face singur."

GIBBON

Una din valorile importante ale grădiniței este familia. Formarea caracterului unui copil este dependentă de conceptul de familie și de relația pe care preșcolarul o are cu aceasta.

Legătura dintre grădiniță și familie fiind atât de strânsă, cadrele didactice se bazează pe sprijinul familiei atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative în sensul unei abordări unitare, cât și pentru a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: practic-aplicative, financiare, organizaționale sau logistice și financiare.

Din literatura de specialitate și din analiza rezultatelor colaborării cu părinții s-a constatat că în evoluția relației grădiniță– familie există în principal trei etape de parcurs:

- etapa unității școlare autosuficiente;
- etapa de incertitudine profesională;
- etapa de dezvoltare a încrederii mutuale educatoare-părinți.

În prima etapă grădinița este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de el. În acest caz contactele cu părinții sunt rare, formale. Părinții acceptă ideea că nu au nimic de făcut în legătură cu activitatea derulată în grădiniță. Ei nu participă la consiliile

de administrație ale grădiniței, formarea asociațiilor de părinți nu este încurajată.

În a doua etapă educatoarele încep să recunoască influența factorilor familiali asupra rezultatelor școlare ale copiilor, dar părinții continuă să creadă că grădinița este autosuficientă.

Astfel se manifestă tendința de acuze aduse de familie grădiniței, pentru proastele rezultate școlare ale elevilor, atunci când se integrează/sau nu, în activitatea școlară. Administrația grădiniței are tendința de a conserva atitudinea din etapa anterioară, contactele cu familiile copiilor fiind încă formale. Punctual încep să se dezvolte inițiative precum: o mai bună comunicare a educatoarelor cu părinții; apar organizațiile voluntare de părinți; se constituie consilii de gestiune școlară în care participarea părinților are un rol minor, nedecizional.

În a treia etapă părinții și educatoarele descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții. Relația cu familiile este din ce în ce mai încurajată de grădiniță; consiliul unității școlare include reprezentanți ai (asociațiilor) părinților, cu rol decizional în toate problemele educaționale; organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea grădiniței; se organizează cursuri pentru părinți.

Din experiența la clasa a ultimilor ani pe aceasta tema am constatat ca obstacolele majore întâlnite în relația grădiniță-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la cadrele didactice și manageri/ directori) sau de ordin material (relația grădiniță-familie cere un surplus de efort material și de timp). În cadrul acestui parteneriat, adesea dificultățile rezultă din disputa unor idei divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a grădiniței de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului în clasa I; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional în instituția școlară.

Cel mai greu de înlăturat este obstacolul de ordin atitudinal. Mentalitatea oamenilor – părinți, cadre didactice, publicul larg, în general – și cutumele sociale înrădăcinate și întărite prin comportamente repetate sunt factori greu de influențat și de schimbat, dar acest lucru nu este imposibil de realizat. Comunicarea cu copiii, referitor la activitatea lor școlară, comunicarea cu educatoarele, referitor la abilitățile și aptitudinile pe care le au copiii, la posibilitatea și modalitățile de dezvoltare a acestora, și implicarea părinților în activitățile grădiniței, sunt pași de parcurs în relația grădiniță – familie, pentru buna dezvoltare a personalității copiilor.

Cum am putea dezvolta o colaborare reală între grădiniță și familie? Există mai multe căi. Pentru problemele de ordin administrativ, ele se rezolvă atunci când părinții și educatoarele dispun de mecanisme de evaluare comune ale activității școlare. Relația familie-grădiniță apare justificată în măsura în care se restabilește încrederea colectivității de părinți, a comunității, în instituția școlară. Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-grădiniță și participarea la gestiunea grădiniței, cât și pentru educația părinților îl are înființarea asociațiilor de părinți, ca reprezentanți ai vocii reale a acestora, privind rezolvarea diverselor probleme apărute în grădiniță, implicarea acestora în organisme abilitate în luarea unor decizii de importanță majoră.

Referitor la atitudinea de colaborare a părinților, respectiv la problemele de ordin atitudinal în relația grădiniță-familie, reciprocitatea este elementul care adesea lipsește, în școală românească. Dacă prin intermediul grădiniței sunt organizate diverse activități și părinții sunt invitați, părinții copiilor cu un comportament exemplar vor veni. Când despre inițiative ale părinților de a derula unele activități împreună cu copiii și cu educatoarele din grădiniță, acestea sunt extrem de rare.

Chiar dacă grădinița organizează activități frumoase și utile pentru părinți și pentru copiii lor, prin inițiativa părinților de a organiza la rândul lor unele activități, s-ar vedea cu adevărat că le pasa, și ar obliga grădinița la mai multă deschidere și cooperare.

Astăzi, părinții trebuie să se îndrepte de la modelul autoritar, în care creșterea copilului se bazează mai mult pe forța și control, spre un model caracterizat prin deschidere, căldură și coerență în stabilirea și aplicarea regulilor, a limitelor și așteptărilor adecvate. În acest din urmă caz, comunicarea, bazată pe o relație de demnitate și recunoaștere reciprocă, joacă un rol crucial. Deschiderea față de activitățile zilnice și preocupările copilului au un rol central în relația dintre părinți și copii, ca și explicațiile, raționamentul, negocierile și argumentele. În acest mod, copiii cresc învățând ce înseamnă responsabilitatea, autocontrolul și egalitatea și sunt mult mai pregătiți să devină adulți.

Părinții ar trebui să îi ofere copilului îndrumare adecvată în exercitarea drepturilor sale, într-o manieră care să țină seama de capacitățile lui în continuă dezvoltare. Îndrumarea adecvată înseamnă că părinții, pe măsura ce copiii înaintază în vârstă, ar trebui să le ofere mai multă responsabilitate în problemele personale, facilitând exercitarea sporită a autonomiei. Opiniilor copilului trebuie să li se

acorde importanta cuvenita, in functie de vârsta si gradul lui de maturitate. Aceasta nu înseamnă acordarea unei autonomii totale, ci implicarea si încurajarea participării copilului in procesul de luare a deciziilor ce ii afectează viață. Pe de alta parte, părinții nu ar trebui să îi ceara sau să se aștepte din partea copilului la lucruri inadecvate cu stadiul lui de dezvoltare. Este de asemenea important ca îndrumarea să nu se realizeze prin intermediul unor forme umilitoare de disciplină.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Parteneriatul gradinita- familie se refera la construirea unor relații pozitive între familie si, gradinita la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Concluzia finală este ca, numai o bună colaborare între grădiniță și familie, o mai mare implicare a părinților în activitatea grădiniței (inclus in luarea deciziilor) va îmbunătăți colaborarea dintre acești factori, foarte importanți în creșterea și dezvoltarea copilului preșcolar.

Bibliografie:

- Dumitrana, M., Copilul, familia si gradinita, Editura Compania, București, 2000
- Dima, S.(coord.), Copilăria- fundament al personalitatii, Imprimeria Coresi, București, 1997
- Pro Educația, revista de specialitate a invatamantului mehedintean, Editura Stef, Drobeta Turnu-Severin, 2006